

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Česká pošta, s. p.**, se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, zastoupený JUDr. Jiřím Stránským, advokátem se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2006, č. j. 26 380/2006-603, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2010, č. j. 6 Ca 25/2007 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2006, č. j. 5 895/2006-608, Český telekomunikační úřad (dále též „Úřad“) uložil žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč podle § 37a odst. 2 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů. Správního deliktu se žalobce dopustil tím, že v období do 10. 8. 2005 při dodávání poštovních zásilek a poukázaných peněžních částek, určených do vlastních rukou adresáta, do Věznice Světlá nad Sázavou, porušoval své povinnosti podle článků 13 a 66 poštovních podmínek a podle § 16 základních kvalitativních požadavků. Současně Úřad uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2500 Kč. Proti citovanému rozhodnutí podal

žalobce rozklad, o němž rozhodl předseda Rady Úřadu dne 14. 12. 2006, č. j. 26 380/2006-603, tak, že v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, změnil rozhodnutí Úřadu v části prvního výroku, když blíže konkretizoval delikttní jednání žalobce a snížil uloženou pokutu na 50 000 Kč; v části druhého výroku rozhodnutí Úřadu potvrdil.

Žalobce brojil proti citovanému rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze; ten rozsudkem ze dne 30. 6. 2010, č. j. 6 Ca 25/2007 - 66, zamítl žalobu proti výroku I. rozhodnutí žalovaného (výrok I.) a současně zrušil citované rozhodnutí ve vztahu k výroku II. rozhodnutí a věc vrátil v tomto rozsahu žalovanému k dalšímu řízení (výrok II.). Městský soud neshledal důvodné námitky žalobce směřující proti výroku o uložení pokuty za delikttní jednání. Přisvědčil však žalobci v tom, že podmínky pro zvýšení paušální částky nákladů řízení podle ustanovení § 6 odst. 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb. nebyly splněny, neboť správním orgánům v řízení obzvlášť vysoké náklady nevznikly.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že jsou dány důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

Podle stěžovatele se městský soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro neurčitost, jež měla spočívat v neurčitém vymezení delikttního jednání. Žalovaný ve výroku I. napadeného rozhodnutí nekonkretizoval, u jakých zásilek určených do vlastních rukou adresáta se měl stěžovatel vytýkaného jednání dopustit, jaký doklad o následném převzetí zásilek adresátem měl stěžovatel od věznice vyžadovat a u jakých dokladů měl být v dohodě s věznicí obsažen způsob jejich následného předání žalobci. Stěžovatel ve vytýkaném období u konkrétního druhu zásilek určených do vlastních rukou adresáta vyžadoval dodejku jako doklad o následném převzetí zásilek adresátem, uzavřel dohodu s věznicí, jež upravovala způsob předání dodejek stěžovateli a rovněž dohlížel na dodržování závazků věznice z uzavřené dohody formou kontroly vrácení dodejky. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že dodejka není dokladem o převzetí ani dokladem týkajícím se dodání. Nelze tak uzavřít, že stěžovatel uvedené doklady nevyžadoval zpět, ani že v rozhodné době nedohlížel na dodržování závazků věznice. Stěžovatel namítá, že dodejka obsahuje stvrzení adresáta o převzetí vlastnoručním podpisem, je tak dokladem o převzetí a rovněž dokladem týkajícím se dodání. Dodejky stvrzené vlastnoručním podpisem adresáta byly obratem vráceny věznicí stěžovateli. Tímto způsobem stěžovatel dohlížel na dodržování závazků věznice z uzavřené dohody. Nemohl se proto dopustit správního deliktu tak, jak je neurčitě popsán ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatel rovněž poukázal na neurčité znění právní normy, jejímž porušením se měl dopustit vytýkaného deliktu. Článek 13 odst. 1 poštovních podmínek ani § 16 odst. 2 písm. c), resp. § 16 odst. 3 základních kvalitativních požadavků nestanoví, jakým způsobem (tedy jakým dokladem) má být převzetí zásilky adresátem potvrzeno, jaké doklady jsou považovány za doklady týkající se dodání a jakým způsobem má být vykonáván dohled nad plněním povinností věznice ze strany stěžovatele. Právní předpisy, na jejichž základě má být vedeno řízení o správním deliktu, musí být zcela jednoznačné. Tomu odpovídá princip předvídatelnosti právní normy, jenž byl rozveden v judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 5 Afs 177/2005 a sp. zn. 6 A 173/2002). V souladu se zmíněnou judikaturou může být určitost právní normy upřesněna podzákonným obecně závazným předpisem, nikoliv však výkladem správního

orgánu. Stěžovatel se domnívá, že míra neurčitosti právních norem, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, je tak zásadní, že vylučuje, aby mohlo být na základě takových právních norem prováděno správní trestání. Stěžovatel je přesvědčen, že veškeré své právní povinnosti splnil a že jemu vytýkané jednání není správním deliktem.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil ve výroku I. a III. a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně odkázal na vyjádření podané k žalobě ze dne 13. 4. 2007. K námitce nedostatečné určitosti výroku I. napadeného rozhodnutí je podle žalovaného podstatný výklad pojmu dodejka. Podle poštovních podmínek je totiž dodejkou písemné potvrzení prokazující dodání poštovní zásilky příjemci. V posuzovaném případě stěžovatel nemá přístup k adresátovi, proto musí být poštovní zásilka dodána prostřednictvím zprostředkovatele (věznice), který musí stěžovateli toto potvrzení zprostředkovat. Pokud si odesílatel sjednal doplňkovou službu „dodejka“, potvrdí příjemce svým podpisem převzetí zásilky jednak v dodacích dokladech žalobce, jednak na dodejce. Dodejka tak může být dokladem potvrzujícím dodání tehdy, dojde-li k dodání v souladu s poštovními podmínkami, tj. potvrdí-li příjemce převzetí poštovní zásilky. Dodejka ovšem není dodacím dokladem pro účely žalobce, nýbrž potvrzením prokazujícím dodání pro účely odesílatele.

K tvrzené nejednoznačnosti právní normy žalovaný konstatoval, že zákon o poštovních službách ukládá plnit poštovní povinnost v souladu s potřebami veřejnosti. Za účelem zajištění základních služeb ve veřejném zájmu vyslovuje správní orgán v rámci správního řízení o udělení poštovní licence souhlas s poštovními podmínkami, přičemž jejich znění předkládá stěžovatel. Při posuzování jednání stěžovatele správní orgány vycházely právě ze znění poštovních podmínek, z nichž vyplývá, že dodejka není dokladem stvrzujícím dodání, ale písemným potvrzením prokazujícím, že k dodání došlo. Dodací doklady stěžovatele pak slouží tomu, aby byl schopen prokázat (např. odesílateli nebo kontrolním orgánům), že poštovní zásilku dodal příjemci v souladu s uzavřenou poštovní smlouvou. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal neurčité znění právní normy, na jejímž základě byl postižen za deliktní jednání. K této námitce Nejvyšší správní soud nepřihlédl, neboť ji stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, ačkoliv tak jistě mohl učinit již v řízení před krajským soudem; námitka je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů v části týkající se posouzení určitosti výroku I. napadeného rozhodnutí žalovaného [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 4.

12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 33/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz, kde uvedl, že „[n]edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Za nepřezkoumatelné se považuje též rozhodnutí, v němž se soud nevypořádá se všemi uplatněnými žalobními body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). S ohledem na výše citovanou judikaturu je zdejší soud toho názoru, že městský soud dostatečně odůvodnil, proč nepřisvědčil názoru stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro neurčitost. Na straně 11 svého rozsudku městský soud vyslovil názor, že výrok I. napadeného rozhodnutí obsahuje dostatečný popis deliktního jednání, které je vymezeno jak časově, tak popisem zjištěných porušení povinnosti ze strany stěžovatele. Z povahy věci tak vyplývá, že stěžovatel brojí spíše proti takto vyslovenému právnímu názoru městského soudu, nicméně napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů netrpí.

Nejvyšší správní soud tedy dále hodnotil, zda městský soud správně posoudil otázku určitosti vymezení deliktního jednání v napadeném rozhodnutí. Stěžovatel v obecné rovině v kasační stížnosti zdůraznil, že deliktní jednání nebylo vymezeno dostatečně určitě, a dále rozvedl, že se uvedeného správního deliktu nedopustil.

K požadavku na určitost vymezení deliktního jednání se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaném pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz. Konstatoval, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze ovšem zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.

Nejvyšší správní soud dále podotýká, že identifikace skutku neslouží pouze k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Pouze výrok rozhodnutí je totiž „*schopen právní moci, tzn. představuje onu kvintesenci správního aktu, která je způsobilá zasáhnout práva a povinnosti účastníků. Proto také jen z výroku rozhodnutí lze zjistit, zda tu není překážka věci již rozhodnuté; jen výrok rozhodnutí (a nikoli jeho důvody) mohou být vynuceny správní exekucí, (...) ze všech těchto důvodů je požadavek, aby - při ukládání sankce za správní delikt - byl ve výroku také popsán skutek, za který je sankce ukládána, takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným*“ (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, sp. zn. 6 A 168/1995, publikovaný pod č. 626/2000 časopisu Soudní judikatura).

V posuzovaném případě žalovaný v řízení o rozkladu změnil výrok I. rozhodnutí Úřadu následovně: „*Česká pošta, s. p. porušila povinnost držitele poštovní licence plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky podle*

ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách tím, že v období od 1. 6. 2005 do doby provádění kontroly dne 10. 8. 2005, při dodávání poštovních zásilek a poukázaných peněžních částek určených do vlastních rukou adresáta, osobám nacházejícím se ve Věznici Světlá nad Sázavou, v rozporu s článkem 13 odst. 1 a článkem 66 odst. 2 poštovních podmínek, předávala uvedené zásilky resp. poukázané peněžní částky pracovníku Vězeňské služby ČR, Věznice Světlá nad Sázavou, aniž by vedle toho vyžadovala doklad o jejich následném převzetí adresátem, a dále tím, že v uvedeném období v rozporu s § 16 odst. 2 písm. c) bodu 2 kvalitativních požadavků neměla s Vězeňskou službou ČR, Věznice Světlá nad Sázavou, uzavřenou dohodu, která by upravovala úpravu způsobu, jakým bude věznice předávat České poště, s. p. doklady týkající se dodání, a také tím, že v rozporu s § 16 odst. 3 základních kvalitativních požadavků v uvedeném období nedohlížela průběžně ani namátkově, na to, zda zprostředkovatel plní své povinnosti vyplývající z dohody o zprostředkovaném dodání. Za správní delikt plnění poštovní povinnosti způsobem, který není v souladu s § 33 zákona o poštovních službách, se České poště, s. p. ukládá podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách pokuta ve výši 50 000 Kč (...).“

Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil se závěry městského soudu ohledně posouzení určitosti výroku I. napadeného rozhodnutí. Ve shora citovaném výroku je popis deliktního jednání formulován podle kasačního soudu dostatečně určitě. V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu byl věcný, časový i místní rozsah deliktního jednání vymezen zřetelně a jasně. Dílčí nedostatek rozhodnutí prvostupňového způsobený nedostatečným vymezením časové období, v němž se stěžovatel vytýkaného jednání dopustil, byl napraven v rozhodnutí žalovaného. Lze tak přisvědčit městskému soudu, že ve výroku I. napadeného rozhodnutí žalovaného je deliktní jednání stěžovatele dostatečně konkretizováno, jak z hlediska časového, tak popisem zjištěných porušení stěžovatelových povinností.

Dále se zdejší soud zabýval námitkou stěžovatele, že se vytýkaného jednání nedopustil. Konkrétně stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že dodejka není dokladem o převzetí ani dokladem týkajícím se dodání [důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Městský soud k námitce, že vytýkané jednání není správním deliktem, konstatoval, že na případy doručování zásilek zprostředkovatelem se vztahuje čl. 13 odst. 1 poštovních podmínek. Podpis dodejky adresátem podle městského soudu nemůže nahradit potvrzení toho, že zásilka byla předána. Povinností stěžovatele při doručování zásilek adresovaných osobám, jež pobývaly ve Věznici Světlá nad Sázavou, bylo zajistit, aby adresáti při přebírání zásilek potvrdili jejich převzetí. Z čl. 17 poštovních podmínek pak lze podle městského soudu dovodit, že dodejka představuje písemné potvrzení prokazující dodání pro odesílatele, jedná se však o jiný doklad o doručení než je uveden v čl. 16 odst. 2 písm. c) bod 2 základních kvalitativních požadavků; tam jde o doklad pro stěžovatele, kterým je možné prokázat, že zásilka byla řádně doručena a převzata.

Podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách se *držiteli poštovní licence, který neplní poštovní povinnost nebo ji plní způsobem, který není v souladu s § 33 uloží pokuta do výše 2 000 000 Kč. Z ustanovení § 33 odst. 1 zákona pak vyplývá, že držitel poštovní licence je povinen a) plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití, b) nabízet poštovní služby, na něž se vztahuje poštovní povinnost, podle poštovních podmínek, s nimiž Úřad vyslovil souhlas.*

V posuzovaném případě se stěžovatel dopustil deliktního jednání tím, že porušil povinnost držitele poštovní licence podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona následujícím jednáním: 1) zásilky určené do vlastních rukou adresáta předával zprostředkovateli, aniž by vyžadoval doklad o jejich následném převzetí adresátem (rozpor s čl. 13 odst. 1 a čl. 66 odst. 2 poštovních podmínek), 2) neměl s Věznicí Světlá nad Sázavou uzavřenou dohodu, jež by způsob předávání dokladů týkajících se dodání upravovala [rozpor s § 16 odst. 2 písm. c) bodu 2 základních kvalitativních požadavků], a 3) nedohlížel na plnění povinností vyplývajících z dohody o zprostředkovaném dodání (rozpor s § 16 odst. 3 základních kvalitativních požadavků).

Poštovní zásilku lze dodat prostřednictvím některé ze služeb uvedených v čl. 11 až 16 sdělení Českého telekomunikačního úřadu č. 20/2005, jímž Úřad vyslovil souhlas s poštovními podmínkami (dále též „poštovní podmínky“), tj. např. prostřednictvím služby obyčejná zásilka, obyčejná slepecká zásilka, doporučená zásilka atd. Podle čl. 13 odst. 1, věta druhá, poštovních podmínek pak *podnik (stěžovatel) dodá doporučenou zásilku jen za podmínky, že příjemce její převzetí potvrdí*. Přijetí zásilky příjemcem ve smyslu citovaného článku poštovních podmínek (obdobně pro čl. 66 týkající se výplaty poukázané peněžní částky) je potvrzeno do dodacích dokladů stěžovatele. Takové potvrzení představuje doklad prokazující dodání pro účely stěžovatele.

Kromě volby způsobu dodání prostřednictvím některé ze služeb vymezených v čl. 11 až 16 poštovních podmínek může odesílatel zvolit též jednu či více doplňkových služeb vymezených v čl. 17 až 20 poštovních podmínek. Z čl. 17 vyplývá, že v případě doplňkové služby „dodejka“ *podnik opatří odesílateli písemné potvrzení prokazující dodání poštovní zásilky příjemci*. Dodejka tak představuje písemné potvrzení pro odesílatele, že zásilka byla dodána. Nelze ji však zaměňovat či ztotožňovat s dodacími doklady, neboť ty je stěžovatel povinen obstarat ve všech případech dodání podle čl. 13 poštovních podmínek. Dodací doklady stěžovateli slouží především k prokázání dodání zásilky, tedy k doložení splnění podmínek poštovní smlouvy uzavřené mezi odesílatelem a stěžovatelem. Oproti tomu dodejka je doplňkovou službou, kterou si odesílatel může fakultativně k dodání prostřednictvím doporučené zásilky zvolit. Potvrzení přijetí zásilky tak příjemce musí v takovém případě vyznačit vždy v dodacích dokladech stěžovatele a v případě doplňkové služby i na dodejce. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že potvrzení přijetí zásilky adresátem na dodejce stěžovatele nezbavuje povinnosti vyžadovat rovněž potvrzení přijetí v dodacích dokladech, neboť jen tímto způsobem je zaručen soulad s čl. 13 poštovních podmínek; stěžovatel tak může dodacími doklady prokázat splnění podmínek z poštovní smlouvy, tj. že zásilka byla adresátovi řádně doručena. Stěžovatel je proto povinen si vždy od příjemce opatřit potvrzení prokazující dodání.

V posuzovaném případě se jednalo o doručování doporučených zásilek, případně výplaty poukázané peněžní částky do Věznice Světlá nad Sázavou, kde stěžovatel nemá přístup přímo k adresátům zásilek, proto musí být poštovní zásilky dodávány v souladu s § 16 sdělení Českého telekomunikačního úřadu č. 21/2005, jímž byly stanoveny základní kvalitativní požadavky (dále též „základní kvalitativní požadavky“), prostřednictvím zprostředkovatele, jímž je věznice.

Zprostředkované dodání je možné pouze za splnění podmínek vymezených v § 16 odst. 2 základních kvalitativních požadavků. Jednou z těchto podmínek podle § 16 odst. 2 písm. c) bod 2 základních kvalitativních požadavků je *uzavření písemné dohody mezi podnikem a zprostředkovatelem, v níž je stanoveno, jakým způsobem bude zprostředkovatel předávat podniku doklady týkající se dodání*.

Stěžovatel se jmenovanou věznicí uzavřel dohodu o zprostředkování dodání poštovních zásilek nebo výplaty poukazovaných peněžních částek dne 29. 6. 2000. Podle čl. III citované smlouvy se zprostředkovatel zavázal zajistit potvrzení převzetí zásilky na dodejce adresátem a potvrzenou dodejku vrátit bez průtahů stěžovateli. V dohodě však nebyl upraven způsob, jakým má zprostředkovatel (věznice) předávat stěžovateli doklady týkající se dodání. Jak již bylo shora uvedeno, dodejka, jako doplňková služba, může být v určitých případech vyžádána odesílatelem, kterému následně poskytne bližší informace o dodání zásilky. Dodejku ovšem nelze chápat jako doklad týkající se dodání ve smyslu § 16 odst. 2 písm. c) bod 2 základních kvalitativních požadavků; tyto doklady týkající se dodání se nacházejí v dispozici stěžovatele a prokazují dodání zásilky jejímu adresátovi. Na jejich základě stěžovatel může doložit, že určitou zásilku adresátovi skutečně dodal a že tak splnil své povinnosti vyplývající z uzavřené poštovní smlouvy mezi odesílatelem a stěžovatelem. Doklady o dodání mohou stěžovateli sloužit např. při vyřizování reklamace dodání uplatněné odesílatelem či adresátem (čl. 38 poštovních podmínek), mohou být rovněž podkladem pro vystavení duplikátu dodejky atd. S odkazem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že dodejku nelze zaměňovat s doklady týkajícími se dodání.

Je tedy zřejmé, že v posuzovaném případě došlo k porušení § 16 odst. 2 písm. c) bod 2 základních kvalitativních požadavků, neboť ve smlouvě uzavřené mezi zprostředkovatelem a stěžovatelem nebyl upraven způsob předávání dokladů týkajících se dodání. Vytýkané porušení § 16 odst. 2 písm. c) základních kvalitativních požadavků (srov. dílčí protokol o kontrole ze dne 10. 8. 2005 založený na č. 1. 2 správního spisu) bylo odstraněno uzavřením dohody o zprostředkování dodání poštovních zásilek nebo výplaty poukazovaných peněžních částek č. 1/2006 dne 16. 1. 2006, v níž se zprostředkovatel zavázal, že „*předá poště bez průtahů připojený tiskopis "Potvrzení o převzetí poštovní zásilky (poukazované peněžní částky)" stvrzený podpisem adresáta. V případech, kdy odesílatel požádal o doplňkovou službu "Dodejka", zajistí stvrzení převzetí poštovní zásilky (poukazované peněžní částky) adresátem i na dodejce. Potvrzenou dodejku vrátí poště zároveň s výše uvedeným potvrzením*“. Z téhož důvodu došlo v posuzovaném případě rovněž k porušení § 16 odst. 3 základních kvalitativních požadavků, podle něhož *je podnik povinen průběžně dohlížet na to, zda zprostředkovatel plní své povinnosti vyplývající z dohody podle odstavce 2 písm. c)*. V posuzovaném případě ze zprávy o kontrole zřetelně vyplynulo, že stěžovatel průběžně ani namátkově na plnění povinností zprostředkovatelem z uzavřené dohody nedohlížel.

Z protokolu o provedené kontrole č. 13/05 rovněž vyplynulo, že zprostředkovatel stěžovateli při doručování poštovních zásilek a při výplatě poukázaných peněžních částek adresovaných osobám umístěným ve věznici nepředával kromě potvrzené dodejky žádné doklady potvrzující přijetí zásilky adresátem. Tím, že stěžovatel v období mezi 1. 6. 2005 a 10. 8. 2005 neobstarával potvrzení přijetí zásilky příjemcem v dodacím dokladu, porušil čl. 13 odst. 1 (čl. 66 odst. 2) poštovních podmínek.

S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že městský soud správně posoudil, že dodejka není dokladem o převzetí ve smyslu čl. 13 odst. 1, resp. čl. 66 odst. 2 poštovních podmínek ani dokladem týkajícím se dodání ve smyslu § 16 odst. 2 písm. c) bod 2 základních kvalitativních požadavků. Jak správně poznamenal žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, dodejka není dodacím dokladem pro potřeby stěžovatele, nýbrž potvrzením prokazujícím dodání pro potřebu odesílatele, jemuž dokládá, že písemnost, jež byla obsahem zásilky, byla řádně doručena

v souladu s uzavřenou poštovní smlouvou. Z uvedených důvodů neobstojí námitka stěžovatele, že se vytýkaného jednání nedopustil. Nejvyšší správní soud tak přisvědčil závěru městského soudu, že v průběhu správního řízení bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel neplnil poštovní povinnost, neboť nepostupoval v souladu s poštovními podmínkami a se základními kvalitativními požadavky. Svým jednáním tak naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách.

Je překvapivé, že právě stěžovatel si není vědom svých povinností vést doklady o dodání pro svoji vlastní potřebu a v podané kasační stížnosti zpochybňuje existenci rozdílu mezi dodejkou a doklady týkajícími se dodání. Skutečnost, že stěžovatel s dodacími doklady při své činnosti běžně operuje, lze dokumentovat kupř. sdělením Českého telekomunikačního úřadu č. 22/2006, uveřejněného v č. 5/2006 Poštovního věstníku, představujícího zprávu o plnění povinností České pošty, s. p. v oblasti základních služeb za roky 2004 a 2005, v němž Úřad stěžovateli vytýkal porušování povinností v oblasti listovního tajemství používáním společných dodacích dokladů pro potvrzení zásilky příjemcem. O vedení dodacích dokladů stěžovatelem svědčí rovněž skutečnost, že sdělením Českého telekomunikačního úřadu č. 56/2006, Úřad rozhodl o změně základních kvalitativních požadavků vložení nového ustanovení § 25 odst. 3 základních kvalitativních požadavků („*Nepodaří-li se v případech podle čl. 38 odst. 3 a čl. 76 odst. 2 dosáhnout, aby dodejka obsahovala podpis příjemce potvrzující převzetí poštovní zásilky nebo poukázané peněžní částky, podnik je povinen připojit k dodejce fotokopii té části vlastních dokladů, v níž příjemce potvrdil jejich převzetí, a to včetně poučení, že podpis příjemce v těchto dokladech nahrazuje jeho podpis na dodejce.*“). Citovaná změna byla schválena „*pro případ, že se nepodaří obstarat podpis příjemce na duplikátu dodejky. Protože dodejka opatřená pouze potvrzením České pošty o řádném dodání nemusí být pro odesílatele dostatečná (podpis příjemce je pro některé záležitosti zcela nezbytný), Česká pošta bude k takovému duplikátu dodejky nově připojovat kopii příslušné části dodacích dokladů, v nichž podpis příjemce uveden je.*“ (srov. sdělení Českého telekomunikačního úřadu č. 56/2006, uveřejněné v č. 11/2006 Poštovního věstníku). Nadto je nesporné, že skutečnost, že docházelo k porušování základních kvalitativních požadavků musela být stěžovateli známa minimálně ze zpráv o kontrole provedených v letech 2004 a 2005 (srov. zpráva Ministerstva informatiky o kontrole České pošty, s. p. č. 17/04 a zpráva Českého telekomunikačního úřadu o kontrole České pošty, s. p. č. 13/05; obě jsou součástí spisového materiálu), nicméně vytýkané nedostatky neodstranil. Učinil tak teprve po zahájení řízení o uložení pokuty uzavřením dodatku k dohodě o zprostředkování dodání poštovních zásilek dne 1. 6. 2006.

Stěžovatel tedy se svými námitkami neuspěl; Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2011

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu

